

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: M. T., narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 287/18, 120 00 Praha 2

proti Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
žalovanému: sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024 č. j. CPR-6319-2/ČJ-2024-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-15411-7/ČJ-2024-000022-UA ze dne 10. 4. 2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že část výroku ve znění „... a stanoví se doba,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 3 roky.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 2 let.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států Evropské unie a smluvních států“) v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Dle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony České republiky a následně vyjmenoval ustanovení zákona, která měla být porušena. Měl za to, že důkazní situace napadeného rozhodnutí byla ovlivněna relativně různým úhlem pohledu zúčastněných stran. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Poukázal na to, že není sporu o tom, že pobýval na území neoprávněně, do této situace se však dostal v důsledku neznalosti přijaté právní úpravy v souvislosti s hromadným přílivem uprchlické vlny, která nastala po napadení Ukrajiny ze strany Ruské federace. Žalobce již v opravném prostředku poukázal, že to byl právě chaos v právní úpravě, který způsobil jeho stagnaci v řešení situace.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Měl za to, že žalobce v žalobě neuplatnil námitku, kterou by se podrobně nezabýval v napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-15411-1/ČJ-2024-000022 ze dne 10. 1. 2024, podkladové materiály č. j. KRPA-15411-2/ČJ-2024-000022-UV, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-15411-5/ČJ-2024-000022-UA ze dne 10. 1. 2024, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR č. j. MV-93965-1/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-15411-7/ČJ-2024-000022-UA ze dne 10. 1. 2024, odvolání žalobce ze dne 19. 1. 2024

včetně doplnění ze dne 30. 1. 2024, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-6319-2/ČJ-2024-930310-V230 ze dne 18. 3. 2024.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 1. 2024 v 9:35 hod. se na oddělení cizinecké policie dobrovolně dostavil žalobce, aby vyřešil svůj pobyt na území České republiky. Kontrolou cestovního průkazu bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné povolení k pobytu v schengenském prostoru, doklad obsahoval vstupní razítko ze dne 16. 2. 2022. Žalobce uvedl, že po celou dobu ze schengenského prostoru nevycestoval a pobyt si nelegalizoval.
8. Při výslechu účastníka správního řízení dne 10. 1. 2024 žalobce uvedl, že přicestoval do České republiky dne 16. 2. 2022 přes Maďarsko a od té doby nepřetržitě pobývá na území. Do České republiky přicestoval, aby zde vydělal peníze a poslal je na Ukrajinu, rovněž nechtěl do války. Pracoval brigádně na stavbách. Konstatoval, že disponuje finančními prostředky k dalšímu pobytu a vycestování. V České republice nemá žádné vazby, ani závazky. Na Ukrajině žije sestra žalobce, má se tedy kam vrátit, pouze tak chtěl učinit až skončí válka.
9. Žalobci bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 3 let. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 19. 1. 2024 odvolání, které následně doplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím byla změněna doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států na dobu 2 let, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Městský soud nesouhlasí s žalobcem, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

14. K namítanému nevypořádání se s odvolací argumentací je nutné uvést, že žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí obsáhle reagoval na veškeré odvolací námitky žalobce, přičemž žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní námitku, kterou by se žalovaný nezabýval.
15. Žalobce také namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.
16. Podle zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a téhož zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
17. Při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince vycházejí správní soudy především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
18. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanovuje řadu kritérií, pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.

19. V postupu žalovaného, ani správního orgánu prvního stupně však soud neshledal pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života žalobce přezkoumatelným způsobem posuzoval, hodnotil a své závěry neopomněl promítnout do odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán vzal v úvahu, že žalobce je svobodný, bezdětný a v domovském státě má pouze sestru, se kterou je v kontaktu. V České republice pobývá od roku 2022. Nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a na území se nenachází osoba, vůči které by bylo nepřiměřené ukončení pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Sám žalobce uvedl, že do domovského státu vycestuje po skončení konfliktu. Správní orgán prvního stupně všechny své úvahy podrobně odůvodnil na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, se kterým se žalovaný ztotožnil.
20. Soud k předmětné žalobní námitce uzavírá, že z uvedeného vyplývá, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím. Správní orgány přitom vzaly v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti, jakož i všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a soud se s jejich závěrem plně ztotožňuje. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, byl učiněn na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise a lze ho považovat za správný a učiněný v souladu se zákonem. Na základě uvedeného nelze tudíž úspěšně namítat ani nedostatečně zjištěný skutkový stav, či nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Přestože lze souhlasit s žalobcem, že situace byla po vypuknutí konfliktu značně nepřehledná, tak žalobci nic nebránilo, aby se dostavil k příslušným orgánům a svůj pobyt řešil v přiměřené lhůtě. Byl to právě žalobce, který od 17. 5. 2022 do dne 10. 1. 2024 svůj nelegální pobyt neřešil. Pokud tedy žalobce namítal, že jeho nelegální pobyt byl zapříčiněn právní úpravou, která řešila uprchlíky z Ukrajiny, tak i zde se uplatní obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobce, aby si řádně plnil a zjišťoval své povinnosti, přičemž to žalobce po dobu téměř dvou let nečinil. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné uvedeno: „*Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).*“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 72/2016-31: „*V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí,*

neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobce porušil svoje povinnosti dané mu zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé, či zapříčiněné častou změnou právní úpravy, je pak pro danou věc bez významu.

22. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
23. Zdejší soud ve shodě s žalovaným dobu dvou let, po kterou žalobci není umožněn vstup na území Evropské unie, nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní, zejména s ohledem na individuální okolnosti daného případu.
24. Z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajině předmětné rozhodnutí není dosud vykonatelné, předtím, než bude eventuálně v budoucnu stanovena lhůta k vycestování, bude muset být znovu závazně posouzeno, zda situace na Ukrajině již doznala takové změny, že by vycestováním žalobce nedošlo k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tímto způsobem je dostatečně ošetřeno, že ani v budoucnu nemůže dojít k realizaci vyhoštění žalobce do státu, kde by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, nemůže tedy dojít k porušení zásady non-refoulement.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2024

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně